

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Видавничий дім Дмитра Бураго

Наукове видання

«**МОВА І КУЛЬТУРА**»

Випуск 20

Том III (188)

Київ
2017

М 74 МОВА І КУЛЬТУРА. (Науковий журнал). – К.: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2017. – Вип. 20. – Т. III (188). – 428 с.

Наукове видання «Мова і культура» засноване у 1992 році

Видання зареєстроване Міністерством юстиції України.
Свідоцтво КВ № 12056-927ПП від 4.12.2006 р.

Затверджено постановою президії ВАК України
від 18 листопада 2009 р. № 1-05/5

ISSN 2522-4948 (Online), ISSN 2522-493X (Print)

Засновники:

Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Видавничий дім Дмитра Бураго

Видається за рішенням Вченої ради Інституту філології
Київського національного університету імені Тараса Шевченка від 19.02.2007 р.

Головний редактор Д. С. Бураго

Редакційна колегія:

д-р філол. наук, проф. *С. Д. Абрамович*, канд. філол. наук, доц. *П. П. Алексєєв*;
д-р філол. наук, проф. *В. М. Бріцин*; д-р філол. наук, проф., академік АН ВШ України *Ю. Л. Булаховська*; д-р філол. наук, проф. *О. П. Воробйова*; д-р філол. наук, проф., академік АН ВШ України, заслужений працівник ВШ України *Л. П. Іванова*;
д-р філол. наук, проф. *Т. В. Клеофастова*; д-р філол. наук, проф. д-р філол. наук, проф. *Ю. І. Корзов*; д-р філол. наук, проф. *Н. В. Костенко*; д-р філол. наук, проф. *О. О. Корнієнко*,
д-р філол. наук, проф. *Г. Ю. Мерезинська*; д-р філол. наук, проф. *А. К. Мойсієнко*;
д-р філол. наук, проф. *Ю. Л. Мосенкіс*; д-р філол. наук, проф. *Н. Г. Озерова*; д-р філос. наук, проф., академік НАН України *О. С. Онищенко*; д-р пед. наук, канд. філол. наук, проф. *Г. В. Онкович*; д-р філол. наук, проф. *Т. А. Пахарєва*; д-р філол. наук, проф. *Г. Ф. Семенюк*; д-р філол. наук, проф., академік НАН України, заслужений діяч науки і техніки України *В. Г. Склярєнко*; д-р філол. наук, проф. *Н. В. Слухай*; д-р філол. наук, проф. *О. С. Снитко*; д-р філол. наук, проф. *Е. С. Соловей*; д-р психол. наук, проф., член-кор. АПН України *Н. В. Чепєлева*.

Касянчук Н.М., аспірантка
Інститут мовознавства ім. А. А. Потебні НАН України, Київ

ТЕМАТИЧЕСКАЯ КЛАССИФИКАЦИЯ ЭКОЛОГИЧЕСКОЙ ТЕРМИНОЛОГИИ ПОЛЬСКОГО ЯЗЫКА

В статье проанализирован предметно-понятийный аспект польской экологической терминологии. Осуществлена тематическая классификация на понятийном уровне терминосистемы, что составляет основу ее организации.

Ключевые слова: термин, тематическая группа, польская экологическая терминологическая лексика.

Касянчук Н.М., PhD student
O. O. Potebnia Institute of Linguistics, Kyiv

THEMATIC CLASSIFICATION OF POLISH ECOLOGICAL TERMINOLOGY

This article is devoted to the conceptual aspect of the Polish ecological vocabulary. The terms of this vocabulary are classified according to the thematic groups.

Key words: terms, thematic group, Polish ecological vocabulary.

УДК 811.161.2'373.23:811.17

Вакулич М.І., мол. наук. співроб.
Інститут мовознавства ім. О.О. Потебні НАН України, Київ

АНТРОПОНІМИ БАЛТІЙСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ У СТРУКТУРІ СТАРОУКРАЇНСЬКОЇ АНТРОПОНІМНОЇ ФОРМУЛИ XIV – ПОЧ. XVII СТ.

У статті досліджуються особливості антропонімів балтійського походження, що фіксуються у складі староукраїнської антропонімної формули XIV – поч. XVII ст. Аналізуються позиція та функції досліджуваних одиниць в еволюційному розвитку однолексемного іменування особи у багатолексемну формулу.

Ключові слова: антропонім балтійського походження, антропонімна формула, патронім, композит, прізвищева назва, староукраїнська мова.

Поява у XIV ст. антропонімів балтійського походження у староукраїнському (руськомu) лінгвальному просторі не порушила тягlostі традиції називання людини на українських землях (що вже на той час увійшли до Великого князівства Литовського). Нововведені елементи, лягаючи у канву східнослов'янської номінації, задіювали адаптаційні мовні процеси, чим одночасно як збагачували систему іменування, так і підкреслювали її сталість.

Аналіз особливостей антропонімів балтійського походження у документах XIV – поч. XVII ст. дозволить деталізувати механізми засвоєння іншомовних онімів

© Вакулич М.І., 2017

староукраїнською мовою, а також з'ясувати масштаб саме балтійського впливу на український іменослов. Це і **актуалізує** нашу розвідку. **Основним завданням** статті стало визначення позицій і функцій згаданих одиниць (а також їхньої динаміки) у структурі староукраїнської антропонімної формули XIV – поч. XVII ст.

Досліджуючи специфіку антропонімів балтійського походження, гадаємо, потрібно розмежовувати два періоди: XIV – XV ст. та XVI – поч. XVII ст. Підставою для цього є, по-перше, є різна чисельність писемних джерел для аналізу: обмежена кількість грамот XIV – XV ст. і набагато більший масив документів, датованих пізнішими роками. По-друге, (і цей фактор обернено пропорційно пов'язаний із попереднім) набір аналізованих антрополексем в документах XVI – поч. XVII ст. скорочується більш як удвічі порівняно з іменником попереднього періоду (30 проти приблизно 70). По-третє, онімні одиниці змінюють функції: замість власне імені чи патроніма (у грамотах) у пізніших текстах вони перетворюються у прізвищі (найчастіше) (*Яна Монтовта* (Луцьк, 1561) [5: 400], *Стєпана Дод(л)кєгєра* (Житомир, 1635) [1: 125], *Алєксьса(н)дра Кєє(д)руця* (Житомир, 1635) [1: 8] і т. д., а то й родинні назви (*Радзивили* (Раків, 1565) [3 (7.1: 217)], *Сонкєґшковици* (Краків, 1510 [12 (3: 73)]) і т. д. По-четверте, у XVI – поч. XVII ст. порівняно з XIV – XV ст. об'єктивно змінюються антропонімні формули, у яких функціонують аналізовані імена: на фоні домінування дволексемних формул майже зникають однолексемні найменування (лише окремі винятки, н-д, іменування міщан: *Бяло* (Київ, 1618) [3 (3.1: 247)], *Кашътовтъ* (Київ, 1552) [3 (7.1: 113)]; перелік воїнів у війську Великого князівства Литовського: *Нарбутъ* (1565) [3 (7.1: 217)], *Юндзиль* (1565) [3 (7.1: 217)]); виникають три- і навіть чотирилексемні антропонімні формули, частіше з'являються іменування жінок: *Галєны Монвидовны з Дорогостай* (Луцьк, 1604) [10 (10: 14)], *ганьна монъто(л)товна* (Луцьк, 1580) [10 (12: 59)], *Кнѣгини Сонкєґшковиц* (Бершти, 1463) [12 (3: 11)], *Алєксандрови Кєгєтовови пнеи Марине Колантаєєни* (Луцьк, 1561) [5: 221], *Ливони(у) с Ко(р)ця Радивилово(у)* (Житомир, 1635) [1: 146] і т. д.

У XIV – XV ст. антропоніми балтійського походження часто ще не входять у дволексемну формулу, а фігурують в однослівних іменуваннях. За спостереженнями С. М. Пахомової, загальна кількість останніх «у грамотах XIV ст. ... – 22 %, а у грамотах XV ст. – 30» [7: 172], тобто староукраїнські тексти фактично фіксують занепад однолексемної ідентифікації особи. Тому знаково, що саме у цій периферійній номінаційній зоні перебуває майже половина віднайдених антропонімів балтійського походження цього періоду (близько 140 випадків уживання: *Бутрьмъ* (Вільно, 1407) [3 (8.4: 2)], *Вѣштортъ* (Вільно, 1495) [9 (1: 517)], *Дидиколодъ* (Вільно, 1407) [3 (8.4: 2)], *Кєгєзаль* (Вільно, 1407) [3 (8.4: 2)], *Монивидъ* (Луцьк, 1438) [8: 141], *Олигарду* (б. м. н., 1347) [4: 26], *Римайла* (б. м. н., 1421) [9 (2, 292)], *Свидригайло* (б. м. н., 1382) [4: 61], *тутєни* (Львів, 1443-1446) [8: 147] і т. д.

Вчені зауважують [7: 173], що на обговорюваному етапі розвитку мови обсяг антропонімної формули був своєрідним маркером, за яким встановлювався соціальний статус людини. Однолексемним онімом іменувалися представники нижчих прошарків суспільства: слуги, піддані, міщани і т. ін. Однак цей критерій на дібраному нами матеріалі спрацьовує неповно: значна частина одиничних антропонімів балтійського походження іменує саме князів і панів: *пан Дорг* (Берестя, 1448) [12 (1: 44)], *кнѣзь соунутиш* (б. м. н., 1352) [8: 5], *кєрдути. крукьждо* (б. м. н., 1392) [8: 47], *за кн(з)а за Корибута* (Переяслав,

1393) [12 (1, 16)], *о(т) князѧ о(т) либорта* (б. м. н., п. 1341) [8, 2], *пан Менпорт* (Луко-
нича, 1478) [12 (3: 17)], *Князю Великому Олигарду* (б. м. н., 1347) [4: 26], *кн(ю)зь великий*
Скириггаило (Вільно, 1386) [12 (1: 4)] і т. д. (Хоча не можемо не вказати також на той
факт, що переважна більшість осіб, які згадуються у документах періоду XIV – XV ст.
апріорі були представниками знаті, привілейованого прошарку суспільства, а не челяддю
чи міщанами. Але попередня думка таким зауваженням не нейтралізується).

Як видється, функціонування в староукраїнських текстах антропонімів балтійсько-
го походження могло сприяти (хоч об'єктивно і незначним чином) певному уповільненню
розвитку дволексемної антропонімної формули у XIV – XV ст. Це можна спробувати
пояснити впливом литовської ономастичної системи. Як зауважують учені [13: 21–23],
одноймення на той час у Литві ще досить активно функціонує. Цьому сприяє екстра-
лінгвістичний чинник пізнього прийняття литовцями християнства: 1387 – 1413 рр. (а
християнство пов'язується зі зменшенням язичницького іменника і поширенням антро-
понімних формул). Оскільки носіями балтійських онімів на перші століття перебування
українських земель у Великому князівстві Литовському були етнічні литовці – князі,
бояри, привезена челядь – руськими писарями, вочевидь, констатувалась традиційно-
звикла форма їхнього іменування (ще часто однолексемне, переважно литовське, ім'я),
без традиційного для східних слов'ян патроніма чи іншого додаткового оніма.

У контексті староукраїнської християнсько-автохтонної двоіменності характерни-
ми є випадки співіснування християнських імен поряд із іменами балтійського похо-
дження. Цей спосіб творить назву, реалізуючи структуру «християнський антропонім
+ з'єднувальне слово *инѣмъ имене(м)/ иначей/ або* + інший (язичницький) антропо-
нім/ дволексемна формула»: *дмитрии. инѣмъ имене(м) корибу(т)* (Краків, 1388) [8:
40], *Александръ, або Витовтъ* (Луцьк, 1388) [4: 85]; *Александро, инако Швидрикгаило,*
Олжирдовичъ (Луцьк, 1451) [3 (8.4: 6)] і т. д. Найчастіше так іменувалися князі (що було
більш ніж актуально відповідно до офіційної внутрішньої та зовнішньої державної по-
літики); серед бояр, воєвод, простолюду зазначеного явища майже не зустрічаємо (зна-
ходимо лише окремі приклади: *Михаило Кезькаило* (Городня, 1480) [3 (7.1: 10)], *Панко*
Лейтисъ, а Юркелисъ Лейтисъ (Ейшишки, 1347) [4: 26]). Наведена конфігурація двоіме-
нування, звичайно, пояснюється необхідністю декларації у публічній сфері офіційного
християнського імені людини. Але зібраний матеріал свідчить, що у текстах грамот хри-
стиянське ім'я поруч із антропонімом балтійського походження вживається здебільшого
лише при першій згадці особи в документі, далі фігурує виключно язичницьке. Також
фіксується випадок, коли в іменуванні у препозиції знаходиться антропонім балтійсько-
го походження, а на другому місці – слов'янський композит, що є абсолютно нетиповим:
швтрикгаило· инако· болеславъ (б. м. н., 1424) [8: 99]. Цікаво, що литовська онімія теж
має подібні випадки двоіменності (н-д, *Alberto alias Monivid, Allexander alias Muntholt,*
Conrad – Tewtewil, Wladislaus Jagiello, Joanne Jawnus, Petro Pinigelis, Stanko Thalimont і т.
ін. [13, 32], а це, на нашу думку, свідчить про задіяння однотипних механізмів розвитку
двох споріднених ономастичних систем (староукраїнської та литовської).

Пізніше явище двоіменності зникає. У документах XVI – поч. XVII ст. литовські
князі номінуються однослівно і виключно литовським іменем: *Витовтъ* (поч. XVII ст.)
[10 (8: 67)], *Гидими(н)* (Чернігів, 1646) [10 (12: 184)], *Якгаило* (поч. XVII ст.) [10 (15: 27)],
Швитрикгаила (Краків, 1511) [10 (5: 242)] і т. д. Таке явище (що загалом протирічить уже

усталеній системі антропонімних формул), на нашу думку, можна пояснити, по-перше, функціональним аспектом. На це вказує С. М. Пахомова: християнське ім'я має нижчий потенціал до ідентифікації і розрізнення особи порівняно з язичницьким, яке володіло більшою унікальністю [7: 174]. Крім того, більшість документів XIV – XV ст. писалася від 2-ї особи множини: (*Мы Александръ, або Витовтъ* (Луцьк, 1388 р.) [4: 85]), а документи XVI – поч. XVII ст. згадують князів у 3-й особі однини, й імовірно, християнські князї імена писарями-канцеляристами вже були призабуті, неактуальні. Також варто сказати про «існування – в очах русинів – ірраціональної аури довкола постаті князя» [11: 237]. Логічно, що напів'язичницьке мислення (характерне для середньовіччя) при сакралізації князя сакралізувало і його ім'я, а у даному випадку саме язичницьке (балтійське). Покликання у документах на певний антропонім відсилало до предковичних вірувань про магічний зв'язок представників конкретного роду із правом власності на землю, майно і т. ін.

Дволексемні формули, у яких фіксуються антропоніми балтійського походження, із грамат. XIV – XV ст., складаються здебільшого з імені і патроніма (н-д, *Люборта Кгедиминовича* (Городно, 1498) [9 (1: 271)], *Дякгордь Дадаукшисъ* (Вільна, 1451) [9 (1: 342)], *Снюли Радивилловичъ* (б. м. н., 1347) [4: 25-26], *Келиня Жостововичъ* (б. м. н., 1347) [4: 25-26], *Влександро Монкгирдович* (Ітва, 1491) [12 (1: 93)], *ивашко монивидовичъ* (Луцьк, 1434) [8: 128], *Олександро Сонькушкович* (б. м. н., XVст.) [3 (3.3: 1)] і т. д. Цікаво, що часто у дволексемних формулах християнські імена вказують на належність носія до християнства за західним обрядом: *Іанъ Кезкгейлович* (Троки, 1477) [12 (1: 75)], *Іанъ Довойновичъ* (Вільно, 1482) [12 (1: 80)], *якуба дово(и)новича* (Вільна, 1495) [9 (1: 311)], *Мартинъ Кгаштотович* (Вільно, 1481) [12 (1: 78)]; *Бартош Монтовтович* (Троки, 1477) [12 (1: 75)] і т. д.

У період XVI – поч. XVII ст. у староукраїнських документах однослівно називаються здебільшого слуги, челядь, простолод (таких випадків, що стосуються балтійських антропонімів украй мало), або ж однолексемне іменування вживається тоді, коли особа повторно згадується у тексті («*помененый Кидройтъ зо всихъ панствъ выволанъ и вѣчнымъ банитомъ естъ* (Люблін, 1597) [3 (1.4: 127)].

Як уже зазначалося вище, на цьому етапі домінує дволексемне іменування, представлене типовою формулою «християнське ім'я + прізвищева назва». Антропоніми балтизм у таких сполученнях постають як прізвищеві назви у формі або імен, або патронімів у непохідних формах: *панъ Богданъ Борейко* (Луцьк, 1572) [10 (3: 36)], *Якубъ Гедима(и)* (Володимир, 1579) [10 (1: 121)], *па(и) а(и)дрє(и) мо(и)то(л)тъ* (1577) [10 (7: 17)], *князя Адама Нариму(н)товича* (Житомир, 1606) [10 (7: 218)], *Павелъ Нарѣшович* (1534) [10 (4: 37)], *Станиславъ Довойновичъ* (Вільна, 1528) [12 (3: 322)], *Жданъ Люмонтович* (Вільна, 1540) [12 (4: 253)], *Размѣса Довкгирдовича* (Вільна, 1547) [12 (4: 541)], *Григоръ Бѣввидович* (Мойшагола, 1528) [12 (3: 332)] і т. д.

Антропоніми балтійського походження фіксуються також у трілексемних іменуваннях, представлених формулами: «ім'я + патронім (прізвищева назва) + відтопонімне означення», «ім'я + ім'я + прізвищева назва», «ім'я+патронім+патронім (прізвищева назва)» та ін. (*Миколаю Миколайовичѣ Радивилловича* (Вільна, 1507) [12 (3: 43)], *Андрей Александровичъ Сонкѣшковича* (Берестя, 1508) [12 (3: 56)], *Іана Милошевича Вокшвилловича* (Вільна, 1516) [12 (3: 139)], *Іанъ Бортошович Нарбѣтовича* (Нестанишки, 1539) [12 (4: 201)], *Павелъ Монвидъ Дорогостайский* (Луцьк, 1604) [10 (5: 130)] і т. д.

Чотирилексемних формул мало («ім'я + патронім + патронім / (прізвищева назва) + відтопонімне означення», «ім'я + (прізвищева назва) + відтопонімне означення + відтопонімне означення»), розвитку вони не набули: *Лев Александрович Санкґґинович Коширський* (Камінь, 1571) [10 (8: 155)], *Яну Якубовичґ Монтовту Коблинському* (Луцьк, 1561) [5: 470]), *Янґишґ Корыбґтґ... и Вышґне(в)цґ-Вышґневецґки(и)* (Кременець, 1636) [10 (15: 5)] і т. д.

Крім того, існує прошарок балтизмів, які були не впадковані, а спродуковані внаслідок певних екстралінгвістичних факторів. Як пише Н. М. Яковенко, Люблінська унія 1569 р., поєднавши різні культури, поставила представників князівських руських родин перед необхідністю пристосування до суспільної ієрархії Корони Польської [11: 247]. Це спричинило створення вигаданих генеалогічних легенд, які б мали пов'язати певну особу і її рід зі знаменитим прашуром (а литовське походження, відповідно антропонімне покликання на литовські корені ставилися на високий рівень в ієрархії статусів). На згаданий факт свого часу звернув увагу А. П. Непокупний, говорячи про те, що у першій половині XVII ст. було написано спеціальний твір «*Liber chamoitum*» («Книга хамів») – своєрідний реєстр шахраїв, які приписували собі великокнязівське походження і тому додавали до своїх імен відповідні антропоніми. Наприклад, щодо родин Корибутів зазначене джерело зазначало: «Ці Карботи хлопи – бодай їх повибивало – видають себе з дому Корибутів» (цит. за: Непокупний А. П. Балтійські родичі слов'ян [6: 50-51]). Документи XVI – поч. XVII ст. фіксують велику кількість представників таких родів (які, за певними виключеннями, як роблять висновок сучасні історики, дійсно вели початок від Гедиміновичів по лінії Дмитра-Корибута Ольгердовича): *Стефана Корыбутовича* (Луцьк, 1430) [3 (7.1: 5)]; *Юря и Криштофа Корибутовичовь, Збаразских* (Луцьк, 1604) [3 (6.1: 355-356)]; *Янґишґ Корыбґтґ* (Кременець, 1636) [10 (15: 5)]; *Михаломь Ка(р) б(у)то(м)* (Житомир, 1635) [1: 124]; *Миха(и)ла Корибутовича Вишневе(ц)ко(з)о]* (Житомир, 1611) [2: 163] і т. д.

Аналіз антропонімів балтійського походження на тлі староукраїнського іменування XIV – поч. XVII ст. дозволяє констатувати факт перетину, а тому й суттєвих взаємовпливів балтійської (литовської) та східнослов'янської (староукраїнської, руської) антропонімних систем. Повна включеність антропонімів балтійського походження у староукраїнську антропонімну формулу (у її еволюційному розвитку від одноклексемного іменування до багатоклексемної формули, постання прізвищевих назв, а згодом і прізвищ) є свідченням як мовної адаптації аналізованих одиниць, так і суспільної інтеграції іноетнічної групи серед автохтонного українського населення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Акти Житомирського гродського уряду: 1590 р., 1635 р. / Підгот. до вид. В. М. Мойсієнко. – Житомир, 2004.
2. Актова книга Житомирського гродського уряду 1611 р. / Підгот. до вид.: А. М. Матвієнко, В. М. Мойсієнко. – Житомир, 2002.
3. Архив Юго-Западной России, издаваемый Комиссией для разбора древних актов, состоящей при Киевском, Подольском и Волынском генерал-губернаторе: В 37 т. – К., 1859 – 1914.
4. Грамоти XIV ст. / Упоряд. М. М. Пешак. – К.: Наук. думка, 1965. – 255 с.

5. Луцька замкова книга 1560 – 1561 рр. / Підгот. до вид.: В. М. Мойсієнко, В. В. Поліщук. – Луцьк, 2013. – 733 с.
6. Непокупний А. П. Балтійські родичі слов'ян. – К.: Наук. думка, 1979. – 184 с.
7. Пахомова С. М. Еволюція антропонімних формул у слов'янських мовах. Вид. 2-ге, доповн. і переробл. / Наук. ред. П. П. Чучка. – Ужгород: Вид-во Олександри Гаркуші, 2012. – 344 с.
8. Розов В. Українські грамоти. – Т. I: XIV і перша пол. XV ст. – К., 1928. – 267 с.
9. Словник староукраїнської мови XIV – XV ст.: У 2 т. / Укл.: Д. Г. Гринчишин, У. Я. Єдлінська, В. Л. Карпова, І. М. Керницький, Л. М. Полюга, Р. Й. Керста, М. Л. Худаш. – К.: Наук. думка, 1977 – 1978.
10. Словник української мови XVI – першої половини XVII ст.: Вип. 1–16 / Укл.: Д. Г. Гринчишин та ін. – Львів, 1994–2013.
11. Яковенко Н. М. Українська шляхта з кінця XIV до середини XVII століття. Волинь і Центральна Україна. Вид. 2-ге, переглянуте і виправлене. – Київ: Критика, 2008. – 472 с.
12. Archiwum książąt Lubartowiczów Sanguszków w Sławucie: 7 t. / Pod kier. Z. L. Radziwińskiego, przy wsp. P. Skobielskiego i B. Gorczaka. – Lwow, 1887–1910.
13. Maciejauskienė V. Lietuvių pavardžių susidarymas. XVIII – XVIII a. – Vilnius: Mokslas, 1991. – 320 p.

Вакулич М. И., младш. наук. сотр.

Институт языкознания им. О. О. Потебни НАН Украины, Киев

АНТРОПОНИМЫ БАЛТИЙСКОГО ПРОИСХОЖДЕНИЯ В СТРУКТУРЕ СТАРОУКРАИНСКОЙ АНТРОПОНИМИЧЕСКОЙ ФОРМУЛЫ XIV – НАЧ. XVII В.

В статье исследуются особенности антропонимов балтийского происхождения, которые фиксируются в составе староукраинской антропонимической формулы XIV – нач. XVII ст. Анализируются позиция и функции исследуемых единиц в эволюционном развитии однолексемного именованя лица в многолексемную формулу.

Ключевые слова: антропоним балтийского происхождения, антропонимическая формула, патроним, композит, фамильное именование, староукраинский язык.

Vakulych M. I., junior scientist

O.O. Potebnia Institute of Linguistics of the National academy of sciences of Ukraine, Kyiv

ANTHROPONYMS OF THE BALTIC ORIGIN IN THE STRUCTURE OF THE OLD UKRAINIAN ANTHROPONYMIC FORMULA OF THE XIVth – THE BEGINNING OF THE XVIIth CENTURY

The article investigates the features of anthroponyms of Baltic origin, fixed in the old Ukrainian anthroponymic formula of XIV – the beginning of XVII century. The position and functions of the studied units in the evolutionary development of single-element naming of a person into a multilexemic formula are analyzed.

Key words: anthroponym of Baltic origin, anthroponymic formula, patronym, composite, family name, the Old Ukrainian language.